

Gerard van Gemert
Gevecht om de cup

Herziene herdruk 2023

© 2023 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York
Omslagontwerp: Clavis Studio
Illustraties: Rudi Jonker
Trefw.: voetbal, kampioenschap, diefstal
NUR 282/283
ISBN 978 90 448 5054 3
D/2023/4124/032
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com
www.gerardvangemert.nl
www.rudijonker.nl

‘Schiet eens op, Stijn.’ Storm werd ongeduldig. Hij stond al een paar minuten op zijn beste vriend te wachten.

‘Jaja, rustig,’ was het antwoord van Stijn. ‘Mijn sok zit scheef, man. En dat voelt niet lekker.’ Stijn had zijn laars uitgetrokken en was bezig zijn sok goed te trekken. Ze waren uit school eerst naar huis gegaan, hadden zich omgekleed en waren toen in de polder gaan slootjespringen.

Storm liep langzaam door. Geduldig zijn was niet zijn sterkste eigenschap. Stijn was ondertussen weer bezig met het aantrekken van zijn laars.

‘Als we nu die brede sloot nemen, dan snijden we een stuk af,’ riep Storm.

Stijn was inmiddels klaar en rende een stukje, zodat hij weer naast zijn beste vriend liep.

‘Pff,’ zuchtte hij, ‘die is breed, hoor. En de grond ervoor is niet al te hard.’

Storm grijnsde. ‘Dat is juist vet, man. En we hebben het nog nooit geprobeerd.’

Stijn was niet zo’n held in dit soort dingen. In tegenstelling tot Storm, die werkelijk alles durfde. ‘Goed dan,’ gaf hij toe. Stijn wist dat tegen Storm ingaan verloren moeite was. Die dreef toch altijd zijn zin door. Daar kwam nog bij dat ze om vier uur met hun

voetbalvrienden hadden afgesproken. Als ze de lange route langs de smalle sloten zouden nemen, kwamen ze te laat. Hij zuchtte zachtjes om Storm niet te laten merken dat hij het maar niets vond. Samen liepen ze verder door het weiland in de richting van de brede sloot.

‘Wat denk jij van vanavond?’ vroeg Stijn.

Storm haalde zijn schouders op. ‘Ik denk dat ze met 14-0 verliezen,’ lachte hij.

Stijn keek geïrriteerd. ‘Nee, even serieus,’ drong hij aan.

Storm deed net of hij heel diep nadacht. ‘Ik denk dat ze met ... 1-0 of 2-0 verliezen.’

Stijn keek bezorgd. ‘Denk je?’ vroeg hij. Hij wilde dat Storm zijn voorspelling zou toelichten.

Storm knikte. ‘Vergeet niet dat ze tegen een van de beste clubs ter wereld spelen. En wat stelt Kick ’69 nou helemaal voor in vergelijking met Petchwood United? Wij hebben eigenlijk alleen Bert Pringel die van wereldniveau is.’

Dat moest Stijn toegeven. Zijn gedachten gingen naar vanavond. Hij zou met zijn vader en oom Gert, zijn vaders beste vriend, naar de eerste halve finale van de Champions League gaan.

Storm en hij waren allebei grote fan van Kick ’69. Omdat ze vorig seizoen kampioen waren geworden, deden ze dit seizoen voor het eerst mee in de Champions League. En ze hadden meteen de halve finale gehaald. Petchwood United was de titelverdediger en hun sterspeler was John Caringham. Hij was de topscorer van het laatste wereldkampioenschap.

‘Misschien kunnen ze voor een stunt zorgen,’ meende Stijn.

Storm haalde zijn schouders op. ‘Dan moet wel alles meezitten.

En Bert moet een goede dag hebben.’ Hij bleef het doemdenken volhouden.

Bert Pringel woonde net als de twee vrienden in Woudorp en had in de jeugd ook bij FC Rapitas gevoetbald. Bert was hun idool. Stijn had drie posters van hem in zijn kamer hangen. ‘Ik wou dat ik ook mee kon,’ zei Storm.

‘Ik ook,’ deelde Stijn de mening van zijn vriend. ‘Oom Gert heeft nog geprobeerd aan vier kaartjes te komen, maar dat is niet gelukt.’

Storm knikte. ‘Jammer, maar wel gaaf dat jij kunt gaan,’ glunderde hij.

Oom Gert werkte bij de hoofdsponsor van Kick ’69 en had zo aan drie tickets kunnen komen. Hij had ook geregeld dat zijn bedrijf het elftal van Stijn en Storm sponsorde. Het was best cool om met dezelfde sponsornaam op je shirt te lopen als Kick ’69.

Stijn kreeg kriebels in zijn buik wanneer hij aan de wedstrijd van vanavond dacht. Als ze maar niet afgemaakt worden, hoopte hij. Stijn tuurde naar de overkant van de brede sloot. Hij schudde zijn hoofd en keek naar Storm. Die stond te glimlachen.

‘Nou, Stijn, dat wordt een flinke sprong,’ zei hij lachend. ‘Jij eerst of ik eerst?’

‘Geen van beiden,’ antwoordde Stijn ongerust.

Storm lachte hard. Hij wist heus wel dat zijn vriend slootjespringen eigenlijk helemaal niet zo leuk vond. ‘Als we nu nog om moeten lopen, komen we zeker te laat bij de jongens.’

Dat wist Stijn ook wel, maar hij was bang om in de sloot te belanden. Maar ja, hij had nu geen keus meer.

‘Ik ga wel eerst,’ nam Storm de beslissing. Hij liep langs de sloot en zocht een stuk uit waar de grond wat harder was, zodat hij zich

goed kon afzetten en niet in de grond zou wegzakken. Hij duwde een stok in de grond naast de plek waar hij zich wilde afzetten. Zo kon hij zich daarop richten. Toen liep hij een meter of twintig terug en nam zijn aanloop. Stijn keek ernaar en bewonderde zijn vriend omdat hij zonder aarzeling de sprong waagde.

Storm maakte snelheid en bereikte de plek waar hij zich moest afzetten. Hij vloog door de lucht en over de sloot heen. Hij landde net aan de overkant en liet zich voorovervallen. Daarna kwam hij overeind en bejubelde zijn geslaagde sprong. 'Niet slecht, hè!' schreeuwde hij naar Stijn.

'Zeker niet,' mompelde Stijn, die steeds onzekerder werd.

'Nu jij, Stijn.'

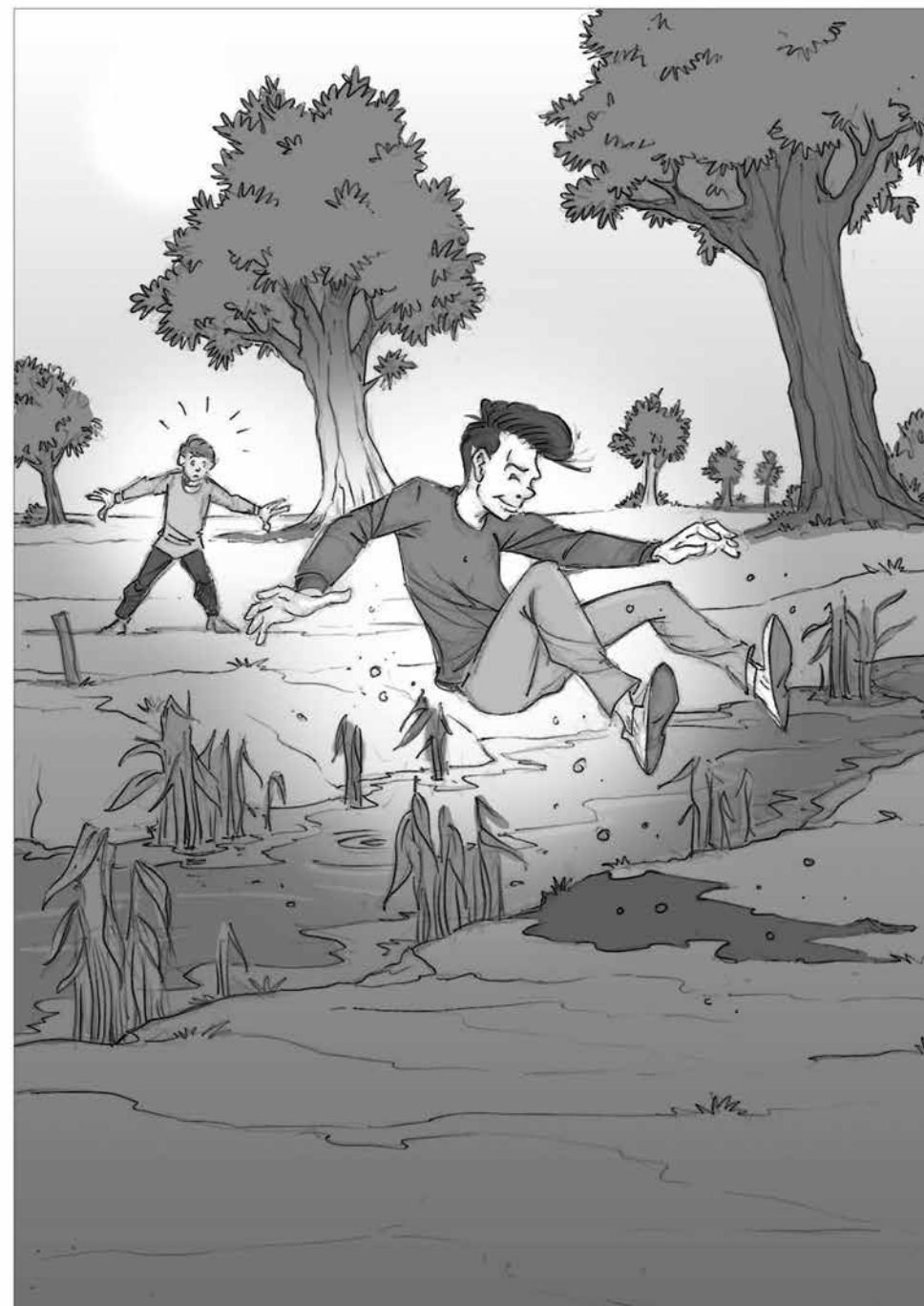
Stijn zuchtte nog eens diep. De spieren in zijn benen voelden aan als pap. Hij nam een nog langere aanloop dan Storm. Hij kon harder rennen dan Storm en zou dus verder moeten kunnen springen. Maar Storm was niet bang, zoals hij, en dat maakte een groot verschil.

'Kom op, Stijn,' moedigde Storm hem aan.

Stijn nam zijn aanloop en zette zich af. Zwevend in de lucht merkte hij dat hij niet genoeg snelheid had. Hij gooide zijn benen naar voren om toch op de kant terecht te komen. Dat lukte net, maar doordat hij zijn benen te ver naar voren had geduwd, verloor hij zijn evenwicht. Zijn voeten landden keurig in het gras, maar zijn lichaam viel langzaam achterover.

Storm zag het en probeerde hem nog vast te pakken, maar kwam te laat. Met een plons belandde Stijn in het water. Storm hield zijn hand voor zijn mond, eerst van schrik en daarna van het lachen.

Stijn ging helemaal onder water en kwam proestend weer boven. Het kroos zat overal in zijn haren. Storm sloeg zich op zijn knieën

van het lachen. Stijn keek erg boos en dat zorgde ervoor dat Storm nog harder moest lachen.

‘Zie je nou wel!’ schreeuwde Stijn, terwijl hij met zijn arm in het water sloeg. ‘Zie je nou dat deze sloot te breed is!’

Storm was op de grond gevallen van de pret en tussen twee lachsalvo's door zei hij: ‘Voor mij niet, Stijn.’

Stijn had intussen de kant bereikt en Storm was opgestaan om zijn vriend op het droge te helpen.

‘Eerst maar even omkleden, zeker?’ vroeg Storm. Hij trok er een vies gezicht bij, want Stijn stonk een uur in de wind.

Stijn zei niets, maar keek Storm vernietigend aan.

Zwijgend liepen ze naar huis. Storm schoot af en toe in de lach als hij naar Stijn keek. Stijn keek steeds kwader en weigerde iets te zeggen.

Na verloop van tijd ebde de boosheid bij Stijn weg. ‘Wie komen er vanmiddag allemaal?’ vroeg hij aan Storm.

‘Laurens komt, en Kees,’ antwoordde Storm. ‘En verder heb ik Bram ook nog een appje gestuurd dat we vanmiddag zouden trainen.’

‘Dat is mooi,’ zei Stijn met een glimlach, terwijl hij rilde van de kou. Bram was de keeper van hun elftal en het was altijd lekker om er een keeper bij te hebben.

‘Laurens zou de andere jongens appen,’ ging Storm verder.

Stijn knikte. Ondanks zijn natte pak had hij er zin in. Voetballen was zijn ziel en zaligheid en als het aan hem lag, zou hij later profvoetballer worden bij Kick '69. Maar ja, dan moest hij wel goed blijven trainen, zodat hij een keer zou opvallen bij de scouts.

Storm en Stijn waren nu vlak bij huis. Ze woonden dicht bij elkaar en deden eigenlijk alles samen. Stijns moeder zei weleens: ‘Volgens mij zijn jullie eigenlijk een tweeling, maar dan van twee verschillende moeders.’

Stijn kon zich allang niet meer voorstellen dat Storm er niet zou zijn. Al vanaf dat ze konden lopen, speelden ze met elkaar. Ze hadden altijd bij elkaar in de klas gezeten en bij elkaar in het team gevoetbald. Het verschil tussen hen op voetbalgebied was dat Stijn een aanvaller was en Storm een verdediger. Stijn stond bekend als een groot talent. Hij was snel, had veel inzicht, een uitstekende tech-